

*JAUTRUS SANTUOKOS,
JOS PAKILIMŲ IR NEIŠVENGIAMŲ
NUOPUOLIŲ, PAVEIKSLAS.
KIRKUS REVIEWS*

**KA
PRALEIDAU,
KOL
MIEGOJAI**

MES DEDAME TAŠKĄ
AUTORĖS KNYGA

NEW YORK TIMES
BESTSELERIS
NR. 1

**COLLEEN
HOOVER**

baltos lankos

Colleen Hoover

Ką praleidau, kol miegojai

romanas

Iš anglų kalbos vertė Mykolė Lukošienė

baltos lankos

Antras skyrius

Dabar

Mūsų santuoka nesugriuvo. Ji nesubyrėjo akimirksniu.

Tai buvo daug lėtesnis procesas.

Galima sakyti, ji išsisėmė.

Net nežinau, kuris iš mūsų kaltas. Pradžiojeėjosi puikiai. Geriau nei daugeliui, tuo esu įsitikinusi. Bet per pastaruosius kelerius metus mes išsekom. Labiausiai glumina, kaip meistriškai apsimetame, kad niekas nepasikeitė. Nekalbam apie tai. Esam daug kuo panašūs, ir vienas tų panašumų – gebėjimas vengti to, ką labiausiai reikia spręsti.

Sutinku, sunku pripažinti, kad santuoka byra, kai tebe-
mylim vienas kitą. Žmonės kažkodėl linkę galvoti, kad san-
tuoka baigiasi, kai pranyksta meilė. Kai laimę keičia pyktis.
Kai palaimą keičia panieka. Bet mes su Grehemu nesipykstam.
Tiesiog esame kitokie nei anksčiau.

Santuokoje kartais nelengva pastebėti, kaip keičiasi žmo-
nės, nes jie keičiasi kartu, juda ta pačia kryptimi. Tačiau kar-
tais poros ima keistis į skirtingas puses.

Žvelgiu į priešingą pusę nei Grehemas jau ilgai. Net ne-
beprisimenu, kaip atrodo jo akys, kai jis būna manyje. Bet ne-
abejoju, kad jis atmintinai žino visas mano pakaušio plaukų
sruogas, kurias mato, kai kasnakt nusisuku nuo jo.

Žmonės ne visada gali suvaldyti juos keičiančias aplinkybes.

Žvelgiu į vestuvinį žiedą ir nykščiu suku jį aplink bevardį pirštą nesibaigiančiu ratu. Grehemas pasakojo, kad, kai pirkto man žiedą, juvelyras jam sakė, jog vestuvinis žiedas – amžinos meilės simbolis. Amžinas ratas. Pradžia tampa viduriu ir turi niekad nesibaigti.

Bet juvelyro išaiškinime nieko nebuvo apie tai, kad žiedas simbolizuoja amžiną *laimę*. Tik amžiną meilę. Reikalas tas, kad meilė ir laimė nebūtinai dera. Jos gali egzistuoti ir atskirai.

Žiūriu į žiedą, į savo plaštaką, į rankoje laikomą medinę dėžutę, kai Grehemas netikėtai paklausia:

– Ką darai?

Lėtai pakeliu galvą, visiškai nuslėpdama nuostabą jam staiga pasirodžius tarpdury. Grehemas jau nusirišęs kaklaraištį, trys viršutinės marškinių sagutės atsegtos. Stovi atsirėmęs į staktą, įdėmiai žiūri į mane iš smalsumo surauktais antakiais. Kambarys prisipildo jo buvimo.

O aš jį užpildau tik nebuvimu.

Nors taip ilgai jį pažįstu, Grehemą vis dar supa paslaptis. Ji matosi jo tamsiose akyse ir jaučiasi iš minčių, kurių niekada garsiai taip ir neišsako. Pirmą mūsų susitikimo dieną mane labiausiai ir patraukė jo tylumas. Jame pajutau ramybę.

Keista, kad tas pats tylumas dabar kartais man kelia nerimą.

Net nebandau slėpti dėžutės. Jau per vėlu, Grehemas jau žiūri tiesiai į ją. Nusuku akis nuo jo į dėžutę savo rankose. Dėžutė gulėjo palėpėje neliečiama, retai teprisimenama. Radau ją šiandien, ieškodama savo vestuvinės suknelės. Tik norėjau

pažiūrėti, ar suknelė tebetinka. Suknelė tiko, bet atrodžiau kitaip nei prieš septynerius metus.

Atrodžiau vienišesnė.

Grehemas žengia kelis žingsnius į mūsų miegamąjį. Matau, kaip jo veide sustingsta baimė, kai jis akimis juda nuo medinės dėžutės prie manęs, aiškiai laukdamas atsakymo, kodėl aš ją laikau. Kodėl ji mūsų miegamajame. Kodėl apskritai sumaniau ją ištraukti iš palėpės.

Nežinau, kodėl. Bet tikrai dėžutę laikau ne netyčia, tai negaliu nekaltai atsakyti „nežinau“.

Jis žengia arčiau, nuo jo padvelkia šviežiu alumi. Šiaip jis geria retai, dažniausiai ketvirtadienį, kai su bendradarbiais eina vakarieniauti. Man visai patinka, kaip jis kvepia ketvirtadienio vakarais. Jei gertų kasdien, neabejoju, kad pradėčiau nekęsti to kvapo, ypač jei negalėtų nustoti gėręs. Tai taptų ginčų objektu. Bet Grehemas visada viską suvaldo. Turi savo rutiną ir jos šventai laikosi. Man tai viena seksualiausių jo savybių. Anksčiau visada laukdavau jo grįžtant ketvirtadieniais. Kartais netgi pasipuošdavau ir laukdavau lovoje, iš anksto tikėdamasi saldaus jo lūpų skonio.

Kaip žinia, šiandien pamiršau to laukti.

– Kvin?

Girdžiu visas jo baimes, tykiai susispraudusias tarp mano vardo raidžių. Grehemas eina manęs link, o aš visą laiką žiūriu jam į akis. Jose atsispindi netikrumas ir susirūpinimas, o mane persmelkia dvejonė, kada jis pradėjo į mane taip žiūrėti. Anksčiau į mane žvelgdavo smagiai ir su susižavėjimu. O dabar akys tiesiog sklidinos gailėsčio.

Man jau įgriso tas jo žvilgsnis ir tai, kad nežinau, kaip atsakyti į užduodamus klausimus. Aš ir mano vyras nebe viename

diapazone. Nebežinau, kaip su juo bendrauti. Kartais praveriu burną ir jaučiuosi, tarsi vėjas pūstų visus mano tariamus žodžius atgal į gerklę.

Ilguosi to laiko, kai trokšdavau jam viską pasakyti, antraip atrodė, kad sprogsiu. Pasiilgstu tų dienų, kai jis jausdavosi apgautas laiko, kad netekdavo buvimo kartu, kol miegodavom. Kartais ryte pabUSDavau ir užtikdavau jį mane stebintį. Jis nusišypsodavo ir sušnabždėdavo: „Ką praleidau, kol miegojai?“ Pasiversdavau ant šono ir išpasakodavau visus sapnus, o jis taip smarkiai juokdavosi, kad akyse pasirodydavo ašaros. Grehemas analizuodavo gražius ir niekais nuleisdavo baisius sapnus. Ir visada leisdavo man jausti, kad mano sapnai geresni nei kitų.

Dabar jis nebeklausinėja, ką praleido, kol miegojau. Nežinau, ar todėl, kad jo nebedomina, ar todėl, kad nebesapnuoju nieko, ką būtų įdomu papasakoti.

Nesąmoningai suku vestuvinį žiedą ant piršto, kol Grehemas ištisia ranką ir pirštu sustabdo žiedą. Jis švelniai suneria mudviejų pirštus ir atsargiai atitraukia mano ranką nuo medinės dėžutės. Dar nesuprantu, ar jis tyčia elgiasi, tarsi rankose laikyčiau sprogmenį, ar iš tiesų šiuo metu taip jaučiasi.

Jis kilsteli mano veidą ir pasilenkęs, bučiuodamas prispaudžia lūpas prie kaktos.

Užsimerkiu ir subtiliai atitraukiu apsimesdama, kad jo bučinys užklupo mane vidury kito judesio. Grehemo lūpos brūkšteli mano kaktą, jis priverstas mane paleisti, nes nustumiu jį nuo lovos ir stebiu kuklų jo žingsnį atgal.

Vadinu tai skyrybų šokiu. Pirmas partneris siekia pabučiuoti, antras partneris neatsako tuo pačiu, pirmas partneris apsimeta nepastebėjęs. Šį šokį šokame jau kurį laiką.

Eidama prie knygų lentynos ir rankose spausdama dėžutę krenkšteliu.

– Radau palėpėje, – sakau.

Pasilenkiu ir įspraudžiu dėžutę tarp dviejų knygų apatinėje lentynoje.

Šią lentyną Grehemas man sukonstravo pirmųjų vestuvių metinių proga. Mane taip nustebino, kad jis pagamino lentyną savo rankomis. Pamenu, įsivarė rakštį į delną, kai pernešinėjom lentyną į miegamąjį. Atsidėkodama iščiulpiu rakštį jam iš delno. Tada pastūmiau prie lentynos, atsiklaupiau ir padėkojau dar kartą.

Visa tai buvo tada, kai vienas kito lytėjimas dar teikė viltį. Dabar Grehemo prisilietimas tik primena, kuo jam niekada nebebūsiu. Girdžiu jį einantį link manęs per kambarį, todėl atsistoju ir įsitveriu lentynos.

– Kodėl atsinešei dėžutę iš palėpės?

Neatsisuku, nes nežinau, ką atsakyti. Dabar jis taip arti manęs, jo atokvėpis prasklendžia pro mano plaukus ir paliečia sprandą. Jis uždeda ranką ant manosios, laikančios lentyną, ir spusteli. Lūpomis tyliau bučiniu paliečia man petį.

Mane erzina, kaip stipriai jo trokštu. Noriu atsisukti ir sugrūsti liežuvį jam į burną. Pasiilgstu jo skonio, jo kvapo, jo balso. Ilgiuosi laikų, kai jis būdavo ant manęs ir taip įsijausdavo mylėdamasis, tarsi norėtų praplėšti man krūtinę, kad būtų arčiau širdies. Keista, kaip galiu ilgėtis žmogaus, kuris šalia. Keista, kaip galiu ilgėtis mylėjimosi su žmogumi, su kuriuo užsiimu seksu.

Kad ir kiek gedėčiau mūsų buvusios santuokos, esu iš dalies – jei ne visiškai – kalta dėl to, į ką ji pavirto. Nusivylusi savi mi užmerkiu akis. Ištobulinau vengimo meną. Taip elegantiškai

išmoku nuo jo išsisukinėti, kad kartais nesu tikra, ar jis bent pastebi. Apsimetu miegančia dar jam neįlipus į lovą vakare. Apsimetu, kad negirdžiu, kaip nakties tamsoje iš jo lūpų išsprūsta mano vardas. Apsimetu užsiėmusia, kai jis prieina prie manęs, apsimetu sergančia, kai esu sveikutėlė, apsimetu, kad netyčiom užsirakinu maudydamasi duše.

Apsimetu laiminga, kai tik egzistuoju.

Tampa vis sunkiau apsimetinėti, kad jo prisilietimas man malonus. Man ne malonu, man tik to *reikia*. Tai du skirtingi dalykai. Įdomu, ar jis irgi apsimetinėja tiek pat, kiek aš. Ar jis manęs trokšta tiek, kiek parodo? Ar norėtų, kad neatsitraukčiau nuo jo? O gal džiaugiasi tuo?

Grehemas apsikabina mane, delną priglaudžia prie pilvo. Pilvo, kuris puikiausiai telpa į vestuvinę suknelę. Nėštumo nepaliesto pilvo.

Bent tuo galiu džiaugtis. Daugelis motinų mano pilvo pavydėtų.

– Ar kada... – Jo balsas žemas, malonus ir kupinas baimės paklausti to, ko tuoj paklaus. – Ar kada svarstei ją atidaryti?

Grehemas niekada neklausia nenorėdamas atsakymo. Man tas visuomet patiko. Niekada nešneka tuščiai. Jis arba turi ką pasakyti, arba ne. Arba nori sužinoti atsakymą, arba nenori. Niekada neklaustų, ar esu svarsčiusi atidaryti dėžutę, jei nenorėtų sužinoti atsakymo.

Šiuo metu man ši jo savybė patinka mažiausiai. Nenoriu girdėti šio klausimo, nes nežinau, kaip jam atsakyti.

Nenorėdama, kad vėl vėjas supūstų mano žodžius atgal, neprasižioju, o tiesiog gūžteliu pečiais. Metų metus tobulintas vengimo menas galiausiai sustabdo skyrybų šokių rimtu klausimu. Tuo klausimu, kurio iš jo laukiu jau seniai. Ir ką aš darau?

Gūžteliu pečiais.

Tai, kas vyksta po mano gūžtelėjimo, puikiai patvirtina, kodėl jis taip ilgai dėsė manęs paklausti. Tą akimirką jaučiu, kaip stabteli jo širdis, tą akimirką jis lūpomis paliečia mano plaukus ir išleidžia atodūsi, kurio niekada nebesusigrąžins, tą akimirką jis suvokia, kad abiem rankomis apkabinęs jis vis tiek manęs nesulaiko glėbyje. Jau kurį laiką Grehemas nebesugeba manęs sulaikyti. Sunku laikytis įsitvėrus to, kas jau seniai išsprūdo.

Aš neatsakau tuo pačiu. Jis mane paleidžia. Iškvėpiu. Jis išeina iš miegamojo.

Grįžtame prie šokio.

Trečias skyrius

Tada

Pasaulis apsvirtė aukštyn kojom.

Kaip ir mano gyvenimas.

Dar prieš valandą buvau susižadėjusi su vyru, kurį pamilau prieš ketverius metus. O dabar nebesu. Įjungiu valytuvus ir stebiu pro langą, kaip žmonės skuba slėptis nuo lietaus. Kai kurie slepiasi Itano daugiabutyje, tarp jų ir Saša.

Lietus pasipylė iš niekur. Net nebuvo įspėjamųjų lašų. Danguje tarsi apsvirtė kibiras ir pasipylė didžiuliai lašai ant mano lango.

Įdomu, Grehemas gyvena netoliese ar vis dar tebeeina. Įjungiu posūkio signalą ir paskutinį kartą išsuku iš savo įprastinės stovėjimo vietos prie Itano namų. Važiuoju ta kryptimi, kuria prieš kelias minutes pasuko Grehemas. Vos pasukusi kairėn pastebiu jį neriantį nuo audros pasislėpti į restoraną. „Konkistadorai“. Meksikiečių restoranas. Nėra mano mėgstamiausias, bet šalia Itano namų, o jis jį mėgsta, tad čia vakarieniaujame bent kartą mėnesyje.

Nuo restorano kaip tik išsuka automobilis, todėl kantriai palaukiu, kol atsilaisvins vieta ir sustoju joje. Išlipu laukan nežinodama, ką pasakysiu Grehemui, kai įžengsiu į restoraną. „Pavežti namo?“ „Nepamaišytų kompanija?“ „Ką manai apie sekso iš keršto naktį?“

Bet ką aš juokinu? Šiąnakt mažiausiai norėčiau sekso iš keršto. Ne dėl to nusekiau Grehemą ir tikiuosi, kad jis taip nepagalvos mane pamatęs. Vis dar nežinau, kodėl nusekiau pas-kui. Gal tiesiog nenoriu būti viena. Nes, kaip jis ir sakė, ašaros pasirodys vėliau, tyloje.

Už nugaros užsidarius durims ir akims pripratus prie blankaus restorano apšvietimo pastebiu Grehemą, stovintį prie baro. Mane jis pamato besivilkdamas šlapią paltą ir ka-bindamas jį ant kėdės atkaltės. Nepanašu, kad mano pasiro-dymas jį nustebino. Grehemas atitraukia kėdę šalia savosios, pasitikinčiai manydamas, kad aš prieisiu ir atsisėsiu.

Taip ir padarau. Sėdžiu šalia jo, netariame nei žodžio. Tiesiog tylioje kančioje vienas kitą užjaučiame.

– Norėsite užsisakyti gėrimų? – klausia barmenas.

– Du stiklus ko nors, kas padėtų užmiršti pastarąsias mū-sų gyvenimų valandas, – atsako Grehemas.

Barmenas nusikvatoja, bet mudu nesijuokiamo su juo. Pamatęs, kaip rimtai reaguoja Grehemas, jis iškelia smilių.

– Kaip tik turiu tai, ko jums reikia.

Ir nueina į kitą baro galą.

Jaučiu, kaip Grehemas mane stebi, bet nenoriu atsisukti. Nelabai noriu išvysti, kokios liūdnos jo akys. Man turbūt jo net labiau gaila nei savęs.

Prisitraukiu riestainėlių dubenį. Jie skirtingų formų, tad pradėdau traukti lazdelės formos sausainius ir surikiuoju iš jų grotelių formą ant baro. Tada išrenku visus apskritimo formos riestainius ir stumteliu tradicinius mazgelio formos riestainius Grehemui.

Savo riestainį padėdau grotelių viduryje. Pakeliu akis į Gre-hemą ir tyliai laukiu. Jis apžvelgia strategiškai ant baro išdėliotus

riestainius ir atsisuka į mane. Pasirodo labai lėta ir atsargi šypsena. Tuomet ranka iš dubenėlio ištraukia riestainį ir padeda į laukelį virš manojų.

Pasirenku laukelį į kairę nuo centrinio ir atsargiai padedu riestainėlį.

Priešais mus barmenas pastato du stiklus gėrimo. Abu vienu metu juos paimam į rankas ir pasisukame kėdėmis vienas į kitą.

Geras dešimt sekundžių sėdime tyloje laukdami, kuris pakels tostą. Galiausiai Grehemas sako:

– Visiškai neturiu už ką pakelti taurės. Šiandiena gali eiti po velnių.

– Šiandiena gali eiti po velnių, – visiškai pritariu.

Sudaužiam stiklus ir užsiverčiam. Grehemas alkoholi nuryja daug sklandžiau. Tada trinkteli stiklą ant baro ir pasirenka naują riestainėlį. Jo ėjimas.

Jau renkuosi kitą riestainį, kai švarko kišenėje pradeda zvimbti mobilusis. Išsitraukiu telefoną. Ekране mirksi Itano vardas.

Tada Grehemas išsitraukia savo telefoną ir padeda ant baro. Jo ekране blykčioja Sašos vardas. Komiška situacija. Kažin, ką jie turėjo pagalvoti išėję pro buto duris ir pamatę mudu, sėdinčius ant grindų ir valgančius jų kinų maistą.

Grehemas padeda savo telefoną ant baro ekranu į viršų. Pirštu nuspaudžia ekraną, bet ne atsiliepia, o nustumia tolyn. Stebiu, kaip telefonas nuslysta per visą barą ir išnyksta už krašto. Girdžiu, kaip kitame baro gale jis dūžta ant grindų, bet Grehemas elgiasi taip, tarsi jo sudaužytas mobilusis nejaudintų.

– Ką tik sudaužei savo telefoną.

Jis į burną įsimeta riestainėlį.

– Kad jis pilnas niekinių Sašos nuotraukų ir žinučių. Rytoj įsigysiu naują.

Paguldau savo telefoną ant baro ir spoksau neatitraukdama akių. Kurį laiką jis tyli, bet tada Itanas skambina antrą kartą. Vos tik jo vardas nušviečia ekraną, man norisi padaryti tą patį, ką Grehemas. Vis tiek metas naujam telefonui.

Telefonui nustojus skambėti ir ekrane pasirodžius žinutei nuo Itano, pastumiu jį. Abu sekame akimis, kaip mano aparatas pranyksta už baro.

Vėl žaidžiame kryžiuokais nuliukais. Laimiu pirmąją dvikovą. Grehemas laimi antrąją. Trečioji – lygiosios.

Grehemas suvalgo dar vieną riestainėlį. Nežinau, ar dėl gėrimo, ar dėl sumišimo po šiandienos suirutės, bet kaskart Grehemui į mane žvilgtelėjus jaučiu sruvenimą ant odos. Ir ant krūtinės. Tiesą pasakius, visur. Ne visai suprantu, ar jis mane jaudina, ar čia apsvaigimas. Bet kuriuo atveju tai daug geriau, nei sėdėti namie ir grimzti į liūdesį.

Žaidimo tinklelyje pakeičiu Grehemo suvalgytą riestainį nauju.

– Noriu šį tą prisipažinti, – sakau.

– Po pastarųjų valandų manęs niekas nebešokiruos. Pirmyn.

Užsigulu ant baro, paremiu galvą ranka ir įkypai pažvelgusi į jį tariu:

– Saša išėjo laukan. Kai tu nuėjai.

Mano išraiška išduoda, kad gėdijuosi. Grehemas smalsiai kilsteli antakius.

– Ir ką tu padarei, Kvin?

– Ji paklausė, į kurią pusę tu nuėjai. Aš jai nepasakiau. – Išsitiesiu kėdėje ir pasisuku tiesiai į jį. – Bet prieš įlipdama į

mašinę atsisukau ir mečiau: „Aštuoni šimtai už žodžių žaidimą? Juokus mėgsti, Saša?“

Grehemas įbeda į mane žvilgsnį. Neatitraukiamą. Pradedu abejoti, ar neperžengiau ribų. Turbūt nereikėjo nieko jai sakyti. Bet buvau tokia įpykusi. Visai to nesigailiu.

– Ir ką ji atsakė?

Papurtau galvą.

– Nieko. Iš nuostabos pravėrė burną, bet tada pasipylė lietus ir ji įbėgo atgal į Itano daugiabutį.

Grehemas taip veriančiai į mane žiūri. Negaliu pakęsti. Geriau jau juoktųsi arba supyktų dėl mano įsikišimo. *Reaguoty.*

Jis nieko nesako.

Galiausiai nuleidžia akis ir žvelgia į žemę mums tarp kojų. Sėdim atsisukę vienas į kitą, bet keliais nesiliečiam. Grehemo ranka nuo jo kelio šiek tiek slinkteli į priekį ir pirštų galais švelniai brūkšteli mano koją vos žemiau sijono.

Taip subtilu ir kartu taip akivaizdu. Nuo prisilietimo ištempia visas mano kūnas. Ne todėl, kad būtų nemalonu, tiesiog neatsimenu, kada Itano prisilietimas būtų taip įkaitinęs.

Man ant kelio Grehemas pirštu išvedžioja apskritimą. Kai dar kartą pažvelgia man į akis, jo žvilgsnis manęs nebetrikdo. Visiškai aišku, ką jis galvoja.

– Einam iš čia? – pašnibždom ir kartu maldaujančiai taria jis.

Linkteliu sutikdama.

Grehemas atsistoja ir išsitraukia piniginę. Pakloja grynųjų ant baro ir piniginę įsikiša į švarko kišenę. Ištiesia ranką, savo pirštus suneria su manaisiais ir vedasi mane iš restorano ten, kur, tikėkimės, atsipirks visa ši diena.